

Lønningslove. Efter min Mening er dette Videt ikke; hvad den store Fleerhed af Folket venter, efterat vort Land er indskrænket som det er, og vore Kræfter i Forhold dertil; den store Befolkning venter noget Mere. Nu kan det være, at jeg tager feil, det kan være, at de, der tænke som jeg, tage feil; men der skal mere til at overbevise os derom, end det, at nogle Regjeringsmænd sige, at vi tage feil. Det er ikke dette, der skal fjerne vor Overbeviisning om, at vi have Ret, at de, der have siddet i Ministeriet, eller nu sidde der, ere inde i det store Massineri og have bevæget sig deri, sige os, at det er deres Overbeviisning, at vi tage feil, thi vi troe, at deres Overbeviisning ikke er uhildet. Vi troe, at de ere hildede i den tidligere Anskuelse, saa at de ikke uhildede kunne see paa Sagerne, og derfor har det været vor Mening, at der maatte komme en, om jeg saa maa sige, Rægmandsundersøgelse tilstede, hvor der ligeoverfor den store Sagkyndighed, som den ene Side møder med, kunde komme Noget, der dog nogenlunde kunde fyldestgjøre fra den anden Side. Det er ifølge denne Hovedbetragtning, at jeg har sluttet mig til Forslaget om en Undersøgelsescommission, dengang det blev fremsat. Jeg har følt, hvor lidet jeg formaaer med de Dplysninger, her ligge for, at gaae ind paa en Bedømmelse af, hvilke Indskrænkninger vi skulle foreslaae i de foreliggende Lønningslove; jeg føler mig paa den anden Side forpligtet til at deeltage i Forslag til at indskrænke dette Embedsmassineri endnu mere, end det er skeet i disse Lønningslovudkast; men for at komme til den fulde Overbeviisning om, hvorledes jeg skulle gribe Tingen an, hvor jeg skulle vette mine Forslag hen, har jeg ønsket, at en Commission, sammensat af Folkethinget af dets egne Medlemmer, kunde bringe det Materiale tilstede, som, naar man i Fremtiden kom til at behandle disse Spørgsmaal, kunde lede paa Spor med Hensyn til, hvor de yderligere Indskrænkninger skulle finde Sted. Jeg er mig bevidst, at jeg har havt dette Formaal, og jeg troer, at det er et rigtigt og forsvareligt Formaal og et Formaal, som ikke for tjener at mødes med Mistillid, Bestyldninger og Bebrejdelser fra Regjeringens Side. Jeg har ikke havt den fjerneste Mistanke eller Mis-

tillid til Regjeringen, jeg har havt en saadan Tillid til den, at jeg har gaaet i den Tro, at Regjeringen vilde sige: Naar de Herrer finde, at det er nødvendigt, for at de kunne sætte sig ind i Sagerne at faae en saadan Commission, saa skulle vi hjælpe dem dertil. Dette havde jeg ventet af den nuværende Regjering; jeg havde viselig ikke ventet det, dersom det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgtreds (Spønnef) havde siddet i Regjeringen, thi han har tidligere viist, at han, naar han sidder i Regjeringen, veed at modsætte sig, hvad Befolkningen ønsker, og hvad Repræsentationen ønsker. Det kan ogsaa meget vel være, at denne Sag fra Folkethingets Side vilde være taget noget anderledes, dersom det Svar, som det ærede Medlem gav, var givet af ham fra Ministerbænken; det kunde vel være, at Folkethinget i saa Fald netop overførte det ærede Medlem havde følt sig beføjet til at sige: Nu nedsætte vi en Commission, det er en grundlovmæssig Ret, Folkethinget har. Men jeg havde ikke ventet af den nuværende Regjering, at den vilde stille sig saaledes; det tilstaaer jeg. Det Allermeste af, hvad den ærede Finantsminister er kommen med, er Veirmøller, som han stiller op, og som det er let at bekæmpe; det er kun Veirmøller, det er ikke noget Virkeligt. Alt, hvad den ærede Minister sagde, der skulle have noget Værd, kunde siges om et hvilket som helst Forslag om at nedsætte en parlamentarisk Commission; til hvilken som helst Tid og om et hvilken som helst Emne et saadant Forslag fremkom, vilde han med samme Ret, Styrke og Bespielse som ved denne Leilighed kunne fremsætte disse Indvendinger. Skulde man vente, at den nuværende Ministerium vilde mene om en Commission, som Folkethinget med Berettigelse ifølge Grundloven nedsætter, at den paa nogen Maade kunde tænkes at ville stille sig som en „Stokhuusret.“ Jeg havde ikke ventet en saadan Mistjendelse af Folkethingets Loyalitet, jeg havde ikke troet, at den ærede Minister kunde have tænkt sig Muligheden af, at Folkethinget nedsatte en Commission, der vilde stille sig som en Stokhuusret. Jeg begriber ikke, hvorledes dette Ord er kommet i den ærede Finantsministers Mund; han maa have været betaget, jeg veed ikke af